

30. 3. 2020

Pozdravljeni!

Upam, da ste vsi zdravi. Spet je ponedeljek in tu je za vas pravljica. Preberite jo in mi javite, če vam je bila všeč.

2. april je mednarodni dan knjig za otroke.

Letošnjo poslanico sta ustvarila slovenska avtorja, Peter Svetina in Damijan Stepančič.

O poslanici več jutri, danes pa vam ponujam pravljico Petra Svetine, ki je bila objavljena na https://www.facebook.com/www.ibby.si/?_tn=%2CdkCH-R-R&eid=ARAI0MHRzZg_TAkS1bHaZawlaWr_YLm6NkGS6x_EzaU1FiWc2VifYmZUC-gPnTpx1Efguuv-3BQiLXZy&hc_ref=ARRwZXXs3ldbWhBDe6VQ5H4IJbI00kDBzVDZ1xIfv0WjsQX2ZBAR_CWBqe_Z_CDenGHU&fref=nf&hc_location=group

"Mami, a morajo imeti tisti, ki veliko poslušajo, res velika ušesa? - Hm, ne vem natančno. Mislim, da morajo imeti zlasti veliko srce."

Citat iz pravljice, ki nam jo **Miš založba** dovoli objaviti v celoti, je iz knjige: **Peter Svetina: Uho sveta. Ilustr. Damijan Stepančič. (Miš, 2017)**. Hvala!

UHO SVETA

Na koncu travnikov in polj, na jasi v borovem gozdičku ob reki je bilo uho. Ni raslo iz tal, ni viselo z veje. Kar lebdelo je v zraku. Če bi natančno pogledali, bi opazili, da čisto na rahlo niha. In ni bilo čisto jasno, kam je speljano, kdo posluša. Uho je poslušalo.

Z vseh koncev in krajev sveta so prihajali k velikemu ušesu ljudje, ki jih drugi ljudje niso pozorno poslušali. Ali pa tisti, ki jih ni sploh nihče poslušal. Prihajali so na jaso in govorili. Eni so šepetali, drugi so vpili. Govorili so in pripovedovali. Uho je poslušalo.

Ko so povedali vse, kar jih je težilo, so pomirjeni odšli.

Zgodilo pa se je, da so začeli poslušati drug drugega. Tisti, ki je povedal že vse, kar mu je ležalo na duši, je začel poslušati onega, ki je šele prišel.

K velikemu ušesu so prihajali vse redkeje.

Kmalu niso več prihajali. Srečevali so se kar na poljskih poteh, na mestnih ulicah, v parkih, v šolskih avlah, ob vaških vodnjakih, v kavarnah in slaščičarnah, v gostilnah, doma v dnevnih sobah in spalnicah.

K velikemu ušesu ni prišel nihče več, nihče več mu ni prišel pripovedovat svojih

stisk, svojih dogodivščin in svojega veselja. In veliko uho, ki je lebdelo nad jaso, se je začelo razblinjati.

Kmalu velikega ušesa ni bilo več.

Ostali so samo borovci. In reka, ki je šumela v strugi.

Ampak zgodilo se je, da so eni ljudje govorili vse več in drugi vse manj. Eni so si jemali ušesa drugih. Niso si jih jemali tako, da bi jih drugim vzeli in si jih prišili na svoje glave. Jemali so jih tako, da so vanje sipali svoje besede, veliko veliko besed.

Ampak tisti, ki so zdaj bolj poslušali kot govorili, se niso mogli več zateči k velikemu lebdečemu ušesu. Niso več mogli iti tja, povedati vsega in se pomirjeni vrniti domov. Ni več šlo. Ušesa ni bilo več.

In še danes je tako.

Tisti, ki poslušajo, imajo po navadi pozoren pogled in gledajo v oči.

Včasih so to mame ali očetje, včasih so dedki in babice, včasih so menihi ali učiteljice. Včasih je kdo, na katerega naletite spotoma.

V takih ljudeh se besede nabirajo. Če se zmedijo, pridejo nazaj kot zgodbe ali kot pesmi. Ali kot melodije in ples. Ali kot molitve. To je pravzaprav isto. Če se ne zmedijo, če ostanejo kepe besed v njih, se odpravijo med polja in travnike. Včasih jih vidite, kako ležijo na kakšni jasi z ušesi ob zemlji, z ušesi ob nebu. Ko vstanejo in odidejo, zapiha veter in šumi kot reka.